

да се гордѣятъ, че сж останали такива, макаръ да сж били нападани толкова пжти отъ околнитѣ мохамедани. Александрийскиятъ коптски патриархъ въздига въ санъ абисинския църковенъ глава *абунa*, който живѣе въ свещенния градъ Гондаръ. Абисинцитѣ сж много привързани къмъ своята вѣра. Молитвитѣ се четатъ на старъ езикъ, който населението не разбира, но то изпълнява много строго всички предписания на свещения законъ. Въ Абисиния духовенството има най-голѣмо влияние и взема участие въ цѣлия общественъ животъ. То е богато, има голѣми имоти и пази своитѣ права. Абисинцитѣ не ходятъ много на черква, малцина знаятъ „Отче нашъ“ но постятъ 200 дни презъ годината, пжтуватъ по светитѣ мѣста (напримѣръ, тѣ иматъ черква въ Иерусалимъ) и т. н. По много нѣща абисинската църква се приближава до еврейскитѣ религиозни обичаи. Напримѣръ, на 8-ия день децата се обрѣзватъ, а на 40-ия, кръщаватъ; освенъ недѣля, празнува се и сжботата. Въобще, абисинецѣтъ празнува твърде много празници, между другото и затова, че съ по-малко трудъ изкарва необходимото за прехрана. Презъ 16 и 17 вѣкъ иезуититѣ, подпомогнати отъ португачитѣ, направили опитъ да покатоличатъ страната, но не успѣли.

История. Абисинцитѣ иматъ много стара история. Тѣхнитѣ предания отнасятъ началото на държавата имъ къмъ времето на Соломона — 950 г. пр. Хр. Въ историческия романъ „Кebra Нагастъ“, който се смѣта отъ абисинцитѣ за историческа книга, се разправя, че Савската царица, за която говори Библията, била абисинка. Тя имала отъ Соломона единъ синъ, Менеликъ I, който поставилъ началото на тѣхната династия. Но за времето отъ Менеликъ I до 1000 г. сл. Хр. има запазени само имена на царе, безъ какви и да е други сведения. Първитѣ сигурни известия за живота на страната произлизатъ отъ I вѣкъ сл. Хр. Въ това време и европейцитѣ за първи пжтъ имали случай да проникнатъ въ тая земя.